

те чергари, съхранили се като затворена общност, но с ниска степен на обществена интеграция, не са в състояние да поемат.

Всъщност втората миграционна вълна е обусловена преди всичко от социално-икономически причини, а политическите фактори само регулират времевите рамки на процесите. Ключовата дата в тези миграции е декретът от 06.11.1865 г. на император Франц-Йосиф I, който отменя паспортния контрол на границите за всички, които излизат от Австро-Унгария, което дава възможност на циганите безпрепятствено да напускат страната. Това всъщност е началото на големите цигански миграции в европейски, а след това и световен мащаб, започнали в края на XVIII в. от Влашко и Молдова.). Нейните основни носители са циганите чергари (на първо място *Келдерари* и *Ловари*, както и други близки до тях групи и субгрупи), потомци на циганите от категорията на т.нар. *Лъеши*, съхранили поради специфичната ситуация във Влашко и Молдова чергарския си начин на живот и съответно със сравнително по-ниска степен на обществена интеграция.

Трета миграционна вълна (XX — XXI в.)

А. Гастарбайтери от Югославия

Третата голяма миграционна вълна започва от 60-те години на XX в. и продължава да наши дни. Някои автори правят различни разграничения (хронологически, географски или типологически) или я сегментират на отделни миграционни вълни. Погледнато от дистанцията на времето и в перспектива, ние предпочитаме да говорим за една обща миграционна вълна, характеризираща се със своята хетерогенност и нееднородност, както и със своите различни носители и основни характеристики през годините.

Тази вълна започва през 60-те и са засилва особено през 70-те години на XX в., когато бивша Югославия отваря границите си (формално през 1968 г.) и насърчава на югославски граждани да работят в Западна Европа. Това не са типични трудови миграции,